

РЕШЕНИЕ

№ 5518

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Петър Милев

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100501216 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответниците Д. М. А. и А. В. Б. срещу решение от 04.05.2022 г. по гр.д. №53684/2021 г. на Софийския районен съд, 168 състав, в частта, в която е признато за установено, че жалбоподателите дължат разделно на „Т.С.” ЕАД при квоти от по 1/2 на основание чл.422 ГПК вр. чл.79 ЗЗД ал.1 вр. чл.149 ЗЕ и чл.86 ал.1 ЗЗД сумата от 4086,87 лв. – главница, представляваща стойността на незаплатена топлинна енергия за периода мес.05.2018 г. - мес.04.2020 г. в имот, находящ се в гр. София, жк. *****, аб. №158791, сумата от 448,76 лв. – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. – 12.04.2021 г., и сумата от 76,10 лв. – главница за дялово разпределение за периода мес.05.2018 г. – мес.04.2020 г., ведно със законната лихва върху главниците от 21.04.2021 г. до окончателното изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по гр.д. №22700/2021 г. по описа на СРС, 168 състав, като ответниците са осъдени да заплатят на ищеца разноси в заповедното и исковото производство.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение материалния закон на процесуалните правила. Сочат, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че са потребители на топлинна енергия, респ., че до процесния имот е доставяна топлинна енергия, както и че е доказано точното количество доставена топлинна енергия, както и че не дължат сумите за дялово разпределение. Твърдят

още, че не е доказан началният момент на изпадане в забава. Предвид изложеното, жалбоподателите молят въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли изцяло предявените искове. Не претендират разноски.

Въззиваемата страна „Т.С.” ЕАД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК не взема становище по жалбата, в о.с.з. – оспорва същата.

Третото лице-помагач „Т.С.” ЕООД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК не взема становище по въззивната жалба.

Решението не е обжалвано от ищеца в частта, в която предявеният установителен иск за главницата за топлинна енергия е отхвърлен за разликата над посочения по-горе размер, и в частта, в която е отхвърлен изцяло предявеният установителен иск за лихва за забава върху главницата за дялово разпределение, поради което решението е влязло в законна сила в тези му части.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна.**

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произна. служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Съгласно разпоредбата на чл.153 ал.1 Закона за енергетиката /ЗЕ/, облигационната връзка – договор за продажба на топлинна енергия се създава по силата на закона със страни – топлопреносното дружество – ищеца и собственика или ползвателя на топлоснабдения имот - ответника. Съгласно разпоредбата на чл.150 ал.2 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се извършва по правилата на одобрени от съответния орган общи условия, публикувани в един централен и местен всекидневник, като не е необходимо писменото им приемане от потребителите. Тази разпоредба е специална по отношение на разпоредбата на чл.16 ал.1 ЗЗД, според която договор при общи условия обвързва приемащия ги, само ако ги е подписал, поради което възражението на ответника за липса на облигационна връзка, поради неподписването на общите условия на ищеца е неоснователно. Съгласно

разпоредбата на чл.150 ал.3 ЗЕ, несъгласните с публикуваните общи условия потребители на топлинна енергия, могат да възразят по съответния ден в 30-дневен срок след публикуване на ОУ, за каквото възразение по делото няма данни. Тази възможност за възразяване от потребителите на топлинна енергия срещу съдържанието на облигационната връзка, обективизирано в ОУ и да уговорят различно съдържание, е основание съда да приеме, че облигационната връзка по продажба на топлинна енергия, дори и възникнала по силата на закона, е договорна облигационна връзка, за която се прилагат съответно правилата за договорите. От представения нот. акт за дарение на недвижим имот №197, т.І, н.д. №166/28.12.2016 г. на нот. Н.В., се установява, че двамата ответниците са били ползватели на процесния апартамент през процесния период. Изходящата от ответника Д. М. А. молба-декларация от 19.02.2003 г. за откриване на партида за процесния топлоснабден имот предхожда прехвърлянето на процесния недвижим имот и запазването на вещното право на ползване за двамата ответници.

От приетото по делото заключение на СТЕ, което и настоящият съдебен състав кредитира напълно, се установява, че процесният апартамент е бил топлоснабден през процесния период.

При тези данни, следва да се приеме, че между страните е възникнало преди и към процесния период облигационно отношение по продажба на топлинна енергия при условията на специалните нормативни актове, както правилно е приел и СРС.

Обстоятелството колко точно количество топлинна енергия е доставено в сградата и конкретно в жилището на ответника е от значение единствено към доказването на размера на иска, като евентуалната недоказаност на този размер не може да доведе до отхвърлянето му, съгласно чл.162 ГПК. В случая количеството на доставената в цялата сграда топлинна енергия е отчетено от общия топломер, за който се установява от СТЕ, че отговаря на метрологичните изисквания. Съобразно чл.139 ал.1 ЗЕ разпределението на отчетената от общия топломер топлинната енергия между отделните етажни собственици е извършено по системата на дяловото разпределение по начина, регламентиран в действащата през периода нормативна уредба. От заключението на СТЕ се установява, че в конкретния случай дяловото разпределение е извършено от „Т.С.“ ЕООД правилно и съобразно нормативните изисквания. От заключението на СТЕ се установява, че общата дължима от ответниците сума за топлинна енергия за периода мес.05.2018 г. – мес.04.2020 г. след приспадането на сумата за получаване по изравнителните сметки е в размер на 4086,87 лв.

За процесния период са действали Общите условия, влезли в сила през мес.08.2016 г., за които на съда е служебно известно, че са публикувани през мес.07.2016 г.

Съгласно чл.32 ал.1 ОУ/2016 г., месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.71 НТ, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, а съгласно ал.2, месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.73 НТ, се формира въз основа

на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. Съгласно ал.3 на същата разпоредба, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Разпоредбата на чл.33 ал.1 предвижда, клиентите заплащат топлинната енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася, но съгласно ал.4 на същата разпоредба, лихва за забава се начислява само за задълженията по чл.32 ал.2 и 3, ако не са заплатени в срока по ал.2 или в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася, т.е. не се дължи лихва за забава върху прогнозно начисляваните месечни суми по чл.32 ал.1. От всичко това следва изводът, че потребителят изпада в забава след изтичане на 45-дневния срок от издаване на фактурата по чл.32 ал.2.

В процесния случай за периода мес.05.2018 г. - мес.04.2020 г. ищцовото дружество е издало фактурите на 31.07.2019 г. и на 31.07.2020 г., т.е. ответникът е изпаднал в забава на 15.09.2019 г. - с изтичане на 45-дневния срок от издаване на фактурата. За периода 15.09.2019 г. - 12.04.2021 г. размерът на лихвата за забава върху главницата от 4086,87 лв. възлиза в общ размер на сумата от 448,76 лв.

Съгласно чл.61 ал.1 Наредба №16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването, дяловото разпределение на ТЕ между потребителите в сграда в режим на ЕС се извършва възмездно. Съгласно чл.22 ал.2 ОУ, клиентите заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец. В настоящия случай услугата „дялово разпределение“ безспорно е извършена /по делото са събрани доказателства, че за топлоснабдения имот са съставени изравнителни сметки на база извършените от третото лице-помагач три отчета на уредите, носещи подпис на потребител, както и че дяловото разпределение през процесния период е извършено в съответствие с изискванията на Наредба №16-334 от 2006 г./.

С оглед гореизложеното и поради съвпадение на крайните изводи на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено изцяло в обжалваната му част.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №4237 от 04.05.2022 г., постановено по гр.д. №53684/2021 г. по описа на СРС, ГО, 168 състав, **в обжалваната част.**

Решението е постановено при участие на третото лице-помагач на страната на ищеца „Т.С.” ЕООД.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____